08/07/2021

Γέροντας Γαβριήλ: «Οι άγιοι είναι παραστάτες μας»

/ Ιερές Μονές

Ακούστε το κήρυγμα του Γέροντα Γαβριήλ, Ηγούμενου της Ιεράς Μονής Οσίου Δαυίδ, μετά τη σημερινή Θεία Λειτουργία (8/7/2021), κατά την εορτή του Αγίου Προκοπίου, στο οποίο αναφέρει θαύματα που συνέβησαν με τη χάρη του Οσίου Δαυίδ και του Οσίου Ιακώβου, αλλά και περιγράφει τη ζωή των εορταζόντων αγίων, δίνοντας έμφαση στο ότι ο Θεός δεν θα αφήσει ποτέ τον λαό Του.

«Η Χάρις του Θεού να μας φυλάει όλους σε όσα η Αγάπη Του θέλει. Να μας βοηθήσει να κρατήσουμε την Πίστη και να μας φυλάει από τις παγίδες του διαβόλου.
Οι Άγιοί μας είναι παραστάτες μας, είναι δίπλα μας και ο Άγιος Δαυίδ, που είμαστε στο Μοναστήρι του και ο Άγιος Ιάκωβος και ο άγιος Γέροντας Κύριλλος και
όλοι οι Άγιοι..

Στα χέρια μου κρατάω σημείωμα εδώ των αδελφών Αναστασίου και Χριστίνας από την Τρίπολη:
«Είχαμε έρθει», λέει, «στο Μοναστήρι πριν από 7 χρόνια και σας είχαμε μιλήσει για το πόθο μας να αποκτήσουμε έστω ένα παιδάκι.
Σήμερα, -δηλαδή προ δύο ημερών-, ήρθαμε με τα δίδυμα κοριτσάκια μας, για να σας δούμε ξανά αλλά και να ευχαριστήσουμε τον Άγιο Δαυίδ, με την Αγία Κάρα του οποίου μας σταυρώσατε κι έγινε το θαύμα.
Ζητάμε την ευχή σας από την Τρίπολη».

Άλλο γράμμα του Γιώργου και της Νικολέτας από τη Σκιάθο μας λέει ότι ο πατέρας της Νικολέτας, ο Αναστάσιος, είχε επισκεφθεί το μοναστήρι. Ούτε είχε καταλάβει πώς ήρθε στο μοναστήρι. Απορούσε πώς βρέθηκε στο μοναστήρι. Και την ώρα που ήταν εδώ τον πήραν τηλέφωνο ότι η κόρη του, η έγκυος, βρέθηκε από εξετάσεις ότι είχε όγκο κάπου χαμηλά εκεί, οπότε ήτανε δύσκολο και για το παιδί και για την ίδια.

Μας παρακάλεσε, σταυρώσαμε μπαμπακάκι στην Αγία Κάρα, τους δώσαμε λαδάκι κι από την καντήλα του Αγίου Δαυίδ κι από την καντήλα του Αγίου Ιακώβου. Προσευχήθηκε και στον τάφο του αγίου Γέροντος Κυρίλλου και πήγε στη Σκιάθο.

Το έδωσε το μπαμπακάκι αυτό στην κόρη, σταύρωσε την κοιλίτσα της στο όνομα της Αγίας Τριάδος, επικαλούμενος τις πρεσβείες των Αγίων μας και ω! του θαύματος, όπως μας γράφει στο γράμμα, στον επόμενο άμεσα υπέρηχο δεν βρέθηκε τίποτα, εξαφανίστηκε ο όγκος.

Ο Θεός μας καλεί κοντά Του και δι’ αυτού του τρόπου, με τα θαύματά Του. Θα μπορούσε, για τα χάλια που έχουμε μερικοί, να στείλει πυρ απ’τον Ουρανό να μας κάψει ή να διατάξει, να προστάξει την θάλασσα, και να μας πνίξει.

Δεν το κάνει, όμως, γιατί έχει άπειρη αγάπη και προσπαθεί να μας φιλοτιμήσει μέσα από τα θαύματά Του.

Οι Άγιοί μας έχουνε μεγάλη παρρησία στο Θεό διότι και με την ψυχή τους και με το σώμα τους έζησαν αρεστά στο Θεό. Έδωσαν αγώνα, έδωσαν αίμα πολλές φορές, παλεύοντας με τα πάθη τους, παλεύοντας με
αντίθεα ρεύματα. Έδωσαν αίμα και έλαβαν πνεύμα!
Να! όπως ο Άγιος Μεγαλομάρτυς Προκόπιος, που γιορτάζει σήμερα και ο Άγιος Αναστάσιος ο Μεγαλομάρτυς.
Ο μεν πρώτος στα χρόνια του Διοκλητιανού. Γεννήθηκε από ευσεβή πατέρα, τον Χριστοφόρο, αλλά από ειδωλολάτρισσα μάνα, τη Θεοδότη. Κοιμήθηκε ο πατέρας του και η μάνα φρόντισε να τον παιδαγωγεί
στην ειδωλολατρία. Κατάφερε, όταν μεγάλωσε, και τον έβαλε δίπλα στον Διοκλητιανό, στον αυτοκράτορα, χρησιμοποιώντας και άσπρα, όπως λέει ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης στο βίο του, χρήματα δηλαδή, και τον έκανε Ηγεμόνα της Αλεξανδρείας.
Τον πρόσταξε, όμως, ο Διοκλητιανός να κυνηγήσει τους Χριστιανούς και να τους θανατώσει. Κι όσο πήγαινε για την Αλεξάνδρεια, στο δρόμο, νύχτα ήταν, βροντές, αστραπές, σεισμός, έκανε ο Θεός και του
είπε:
«Πού πηγαίνεις; σε απειλώ με θάνατο, διότι καταδιώκεις το λαό μου, τους Χριστιανούς».

Όταν καταδιώκουν εμάς τους Χριστιανούς, ας είμαστε και αμαρτωλοί, όμως μέσα μας επιζητούμε το Θεό και μετανοούμε, καταδιώκουν τον ίδιο το Θεό, αυτό να το ξέρουν οι πάντες.
«Πρόσεχε», του λέει, «γιατί θα θανατωθείς».
«Και ποιος είσαι Εσύ Κύριέ μου», είπε, «Σε παρακαλώ φανέρωσε κάτι παραπάνω», είπε στη φωνή αυτή.

Και βλέπει έναν Σταυρό κρυστάλλινο και σ’αυτόν τον κρυστάλλινο Σταυρό βλέπει αποτυπωμένες τρεις εικόνες: Επάνω μια εικόνα με το όνομα Εμμανουήλ, δεξιά και αριστερά, μεν δεξιά τον Αρχάγγελο Μιχαήλ και αριστερά τον Αρχάγγελο Γαβριήλ. «Εγώ ειμί Ιησούς ο Εσταυρωμένος ο Υιός του Θεού» είπε…

Γι’ αυτό λέει το απολυτίκιό του «Ουρανόθεν αγρεύσας προς την ευσέβειαν», από

τον Ουρανό ψαρεύτηκες για την ευσεβή ζωή.

Όπως ο Απόστολος Παύλος που δίωκε τους Χριστιανούς, όπως ο Άγιος Κωνσταντίνος όταν όδευε εναντίον του Λικινίου…
Βλέπετε η αγάπη του Θεού που πάντας θέλει σωθήναι, πώς μας ψαρεύει στην αγκαλιά Του;
Αλλά από μας εξαρτάται.
Όλους θέλει ο Θεός να σωθούνε. Εάν εγώ δεν θέλω, με το ζόρι δεν θα με καλέσει ο Θεός.
Και αυτό ας το έχουνε υπόψη τους όλοι όσοι κυνηγάνε με διαφόρους τρόπους τους Χριστιανούς.
Ο Θεός δεν θα αφήσει το λαό Του.
Ποτέ δεν τον άφησε.
Μπορεί να κάνει υπομονή, γιατί, για τα πάντα έρχεται το πλήρωμα του χρόνου. Στον Απόστολο των Χριστουγέννων ακούμε να αρχίζει ο Απόστολος «Ότε ήλθε το πλήρωμα του χρόνου εξαπέστειλεν ο Θεός τον
Υιόν Αυτού γενόμενον εκ γυναικός, γενομένον υπό νόμον».

Έτσι επέστρεψε ο Προκόπιος, ο Άγιος Προκόπιος, χωρίς να καταδιώξει τους Χριστιανούς. Καθοδόν όμως ενίκησε τους Σαρακηνούς που θέλαν να πολιορκήσουν την Ιερουσαλήμ και όταν επέστρεψε, η μάνα του, ειδωλολάτρισσα, του είπε να θυσιάσει στα είδωλα γι’ αυτή του τη νίκη, να ευχαριστήσει, δηλαδή, τα είδωλα, τους ψεύτικους θεούς.
Κι εκείνος της είπε «Εγώ τη νίκη αυτή την έκανα με τη δύναμη του Σταυρού, χριστιανός είμαι».
Και η μάνα του, σκοτισμένη από τα είδωλα, πήγε και κατέδωσε το βλαστό της στο Διοκλητιανό, τον πρόδωσε.
«Και έσεσθε μισούμενοι υπό πάντων», μας λέει ο Θεός στο Ευαγγέλιο και από γονείς και από αδέλφια. Η ίδια η μάνα πήγε τον πρόδωσε στον αυτοκράτορα.
Συνελήφθη, ομολόγησε…
Το τι υπέστη, τι μαρτύρια φοβερά δεν υπέστη…
Όμως έμεινε ακλόνητος και ο Θεός τον επισκεπτόταν και γιάτρευε τις πληγές του.
Κι όταν τον πήγαν να θυσιάσει στα είδωλα με το ζόρι εκείνος με την προσευχή του συνέτριψε τα είδωλα,
τα έκανε κομμάτια και απ’ τα είδωλα ανέβλυσε νερό που βγήκε προς τα έξω.
Και τότε και η μάνα του, η Θεοδότη και φρουροί και άλλοι αξιωματούχοι επίστευσαν στον Αληθινό Θεό και γι’αυτή τους την ομολογία και την πίστη τους τους θανάτωσαν οι ειδωλολάτρες.
Αυτό είναι, εμείς οι Χριστιανοί είμαστε δημοκράτες, ανεχόμαστε τους πάντες, τους αγαπάμε όλους, εμείς έχουμε σεβασμό στη διαφορετικότητα.

Οι υπόλοιποι, Χριστιανό δεν θέλουν να δούνε, δεν θέλουν να ακούσουν, δεν θέλουν να μυρίσουν Χριστιανό.
Κι ο Χριστιανισμός είναι αυτός που άλλαξε τον ρου της Ιστορίας.
Κι ο Άγιος Θεόφιλος που έζησε στα τέλη του 14ου και αρχές 15ου αιώνος κι αυτός αφοσιώθηκε, εκ νεότητός του, στην αγάπη του Θεού.
Από τις Ζίχνες των Σερρών καταγόταν. Έγινε μοναχός με το όνομα Θεόδωρος, χειροτονήθηκε διάκος και ιερέας, εγνώρισε τον Άγιο Νήφωνα Κωνσταντινουπόλεως, εκείνος τον πήρε κοντά του, διότι ήταν άριστος βιβλιογράφος και καλλιγράφος, είναι από τους πιο σπουδαίους βιβλιογράφους και καλλιγράφους του 16ου αιώνος.
Του έδωσε και αξιώματα, εκείνος όμως, ταπεινός ων, έφυγε και πήγε στο Άγιον Όρος. Κι εκεί, στη Μονή Βατοπαιδίου αρχικά, μετά στην Μονή των Ιβήρων συνέχισε αυτό το σπουδαίο έργο, του καλλιγράφου και βιβλιογράφου.
Η αρετή του έφτασε στο Νέο Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, Παχώμιο, ο οποίος τον εκάλεσε κοντά του προκειμένου να τον κάνει Επίσκοπο, Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης.
Όμως η ταπείνωσή του τον έκανε μέχρι να τα παραιτηθεί κι αυτής της ιεροσύνης.
Και αφοσιώθηκε πλέον στην προσευχή, στη μονολόγιστη ευχή το «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με τον αμαρτωλόν» και είναι κατεξοχήν Άγιος της νοεράς προσευχής, της μετανοίας και των δακρύων.
Διότι αυτή η προσευχή που γίνεται με ταπείνωση φέρνει και δάκρυα μετανοίας και καθαίρει, καθαρίζει, την ψυχή του ανθρώπου.
Και όταν ήρθε η ώρα να κοιμηθεί έδωσε εντολή στον υποτακτικό του να μην τον θάψουν μέσα στη Μονή, αλλά μ’ ένα σκοινί να τον σύρει και να τον πάει μέσα στο δάσος να τον φάνε τα άγρια ζώα.
Σκεφτείτε ταπείνωση, ακόμα και μετά το θάνατό του δεν ήθελε να δοξάζεται.
Αυτή η ταπείνωση έκανε τους Αγίους να υψωθούν και να έχουν αυτή την τιμή που έχουνε σήμερα στον Ουρανό αλλά και στην Εκκλησία του Θεού.
Και πράγματι ο υποτακτικός του έκανε υπακοή, διότι υπακοή σώζει.
Έκανε υπακοή και τον πήγε στο δάσος και όταν κάποτε ευρέθηκε το λείψανό του, το μεν χέρι του το άφησαν στη Μονή Παντοκράτορος , που ήταν εκεί κοντά, το δε υπόλοιπο σώμα του το πήγαν στο Ναό του Αγίου Βασιλείου στην Καψάλα, όπου εκεί, σ’αυτή την έρημο, εγκαταβίωσε και εκεί εκοιμήθη. Και εμυρόβλυσε, γι’ αυτό λέγεται Μυροβλήτης.

Η Αγία Κάρα του Οσίου Δαυίδ, που έχετε μπροστά σας, ευωδιάζει και μυροβλύζει πολλές φορές.
Σε διάφορα μέρη που πηγαίνουμε με τα μπαμπακάκια πηγαίνει ο κόσμος και παίρνει το μύρο που βγαίνει από την Αγία κάρα.

Στη Σιάτιστα που είχαμε πάει με τον Γέροντα Κύριλλο , επί μακαριστού Αντωνίου, ήρθε ένα παιδάκι εκεί που ήμασταν και λέει «Αχ, το ρούφηξα, τι όμορφο,τι ωραίο ήταν αυτό που έβγαινε από την Αγία κάρα!
Στη Λαμία, που πηγαίναμε των Φθιωτών Αγίων, οι Πατέρες από τα Μετέωρα με μπαμπακάκια, μια χρονιά, έπαιρναν, εσπόγγιζαν το μύρο, που έβγαινε απ' την Αγία Κάρα.
Για να μυροβλύσει ένα ιερό λείψανο και να ευωδιάζει, σημαίνει ότι όσο ζούσε αυτός ο άνθρωπος, ψυχή τε και σώματι, είχε παραδοθεί στο Θεό και ζούσε για το Θεό και για τον άνθρωπο.
Θυσιαζόταν για το Θεό και για τον άνθρωπο.

Και ο Άγιος Αναστάσιος , ο Ιερομάρτυς, στα χρόνια τα δύσκολα της τουρκοκρατίας, από πάνω από τη Θεσπρωτία και αυτός μαρτύρησε για την αγάπη του Θεού.
Αιτία ήταν και αφορμή, – πάντοτε από μικρό παιδί ήθελε να μαρτυρήσει -, αλλά αφορμή ήταν, ζώντας στην Κωνσταντινούπολη, ο Άγιος Αναστάσιος είδε έναν ιερέα από την Κύπρο , που στα 70 του χρόνια ο διάβολος τον πλάνησε και ασπάστηκε το μουσουλμανισμό.

Του έταξαν τιμές και αξιώματα και δώρα οι Μουσουλμάνοι κι εκείνος την πάτησε. Κι όχι μόνο ασπάστηκε το μουσουλμανισμό, αλλά πήγαινε και στο Γενί τζαμί και δίδασκε τους Μουσουλμάνους.
Οπότε μια μέρα που περνούσε ο Άγιος Αναστάσιος λέει στους μουσουλμάνους «Καλά, εσείς ακούτε τη διδασκαλία σας απ' αυτόν τον σαπιόγερο, που πλανήθηκε από το διάβολο στα 70 του χρόνια;
Εσείς δεν γνωρίζετε την πίστη σας και ακούτε τα παραμύθια της πίστεώς σας από αυτόν;»

Ε, αυτά τα λόγια έκαναν τους Τούρκους να τον συλλάβουν, ομολόγησε την πίστη του στον αληθινό Θεό και έτσι έλαβε το Στέφανο του μαρτυρίου.
Όλοι αυτοί οι Άγιοι είναι κοντά μας, πρεσβεύουν καθημερινώς για μας.
Από εμάς εξαρτάται να αξιοποιήσουμε τις πρεσβείες των Αγίων μας και της καλής μας Παναγίας.
Να κρατήσουμε άμυνα με την αγάπη στην καρδιά μας για όλους, με τη συμμετοχή μας στα Μυστήρια της Αγίας μας Εκκλησίας, να μην αφήσουμε το δρόμο μας.
Εμείς στο δρόμο μας…ενατενίζοντας τον Αρχηγό της Εκκλησίας, που είναι ο Χριστός.
Αυτός είναι στο πηδάλιο της Εκκλησίας, ο Θεός. Και γι'αυτό το πηδάλιο της Εκκλησίας μπορεί, από τα κατά καιρούς κύματα, να ταλαιπωρείται, άλλα δεν καταποντίζεται, δεν βυθίζεται.

Η ελπίδα μας στον Θεό, την πάσαν ελπίδα μας στη Μητέρα Του και Μητέρα όλων μας, την καλή μας Παναγία, και στις πρεσβείες των Αγίων μας.
Και ευχόμεθα να μας σκεπάζουν όλους και να μας οδηγούν σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Αμήν!»

Γέρων Γαβριήλ
Ηγούμενος Ι.Μ. Οσίου Δαυίδ
Ι.Μ.Οσίου Δαυίδ, 8/7/2021,
Εορτή Αγίου Προκοπίου.

Πηγή: Σοφία Καλογήρου, fb